

אַבְנֵה מְמִנָּה – לאומיות נשית

מהפך ביחסי מדינת ישראל עם מדינות האסלאם,
בתהליך החזרת הלאומיות הנשית, אל מרכז התרבות הישראלית

- 2..... הארכיטיפ (אב טיפוס) התרבותי של מדינת ישראל
- 2..... כוח ההולדה הנשי, במרכז עימות התרבות העולמית
- 3..... מרכזיות הנשיות בתרבות הישראלית
- 4..... שימוש ישמעאל בכוח הנשי הרחמי, להחזיר את עשו לתמותו
- 5..... להיוולד מחדש, דרך מעשה ההכלה הרחמי של הגוף
- 7..... לאומיות אתנית ממשית ושורשית
- 7..... קיום החיים התמידי, מכוח הזיקה אל מקור החיים הנשי הרחמי
- 8..... התפקוד האינטואיטיבי, מכוח החיבור אל הרחמיות הנשית
- 8..... הוירטואליות המוצהרת, בהגדרת התרבות המערבית
- 9..... ניוון השפעת הנשיות הרחמית, מן התרבות הישראלית
- 9..... חזון 72 הבתולות
- 10..... השאהדה - הבאת קיום החיים התמידי עד הקצה
- 10..... כוח האחיזה בתרבות הנשית הרחמית, אף בסביבה עוינת
- 12..... אז מה בעצם חסר בתרבות שיסודותיה מרוכזים במקורות הגופניים?
- 12..... רצח ההורים ושלת ילדי משפחת פוגל באיתמר
- 13..... ג'יהאד הנשים
- 13..... פרשת דָּלָלָב
- 14..... חסרון התודעה השכלית כגורם לגיטימי, בהבניית התרבות באסלאם
- 16..... עידון הישראליות את התרבות הגופנית האסלאמית הנוקשה
- 17..... מן הקשר הישראלי הישמעאלי, אל הסכסוך הישראלי הערבי

הארכיטיפ (אב טיפוס) התרבותי של מדינת ישראל

במאמרו "החשיבה המיתית כגורם מכריע במדע המדינה וביחסים הבינלאומיים", מתייחס דר' דרור אֶדְרָ¹, למשקל המיתוס או הארכיטיפ (אב טיפוס) הקדום, בפוליטיקה העולמית העכשווית. הארכיטיפ המלווה את הלאום ממעת היווסדו, אינו רק סיפור היסטורי מן העבר, אלא הוא מהווה גורם יסודי מכונן ומעצב של התרבות הלאומית לאורך כל הדורות².

הארכיטיפ או האב טיפוס עליו בנויה תשתית קיומה של מדינת ישראל, בו ניגע במאמר זה הינו – עוצמת התיפקוד הנשי שתחילתו בשלב ההיריון, עובר דרך מעשה הלידה ונמשך בכל חיי האדם, ביחסיו עם האישה.

אנו נעסוק בהבאת וניתוח מקורות תנכיים ותלמודיים, אולם כפי שנראה, למסקנות שנביא תהינה השלכות ישירות לאירועים ולהגדרת התרבות העכשווית, הן הישראלית והן האסלאמית וליחסי הגומלין ביניהן.

כוח ההולדה הנשי, במרכז עימות התרבות העולמית

מוקד המאמר מתרכז בקביעה כי הבסיס הקיומי, התרבותי והפוליטי של מדינת ישראל, בנוי על תהליך ההולדה הנשי, שהינו תהליך השפעה הווי מתמשך, והוא העומד במרכז ההתמודדות על פניה העתידיים לא רק של תרבותה, אלא גם תרבות העולם.

חציו השני של המאמר, מייחס את הייסוד הזה אף ביתר שאת לאסלאם. מדבר על תלות תרבותה של מדינת ישראל בהופעת היסוד הזה על ידי האסלאם. ומשם לצורך השינוי הדרמטי שהדבר מצריך, בדרך ההתנהלות המדינית מול מדינות האסלאם במזרח התיכון.

לשם הוכחת הדבר, אנו נעבור כמה שלבים.

- אנו נראה כי כוח ההשפעה הראשי המכונן של תרבות הלאום הישראלית, הוא תרחיש ההולדה הנשי, שמוקד השפעתו הוא מן הרחם.
- אנו נראה כי כוח מכונן נשי זה, קיים ביתר שאת בישות הישמעאלית. נגדיר כוח זה בלאום הישמעאלי, בכדי לבאר בעזרתו את אופן תפקודו בבניין הזהות והלאום של ישראל.
- נוכיח כי תרחיש ההולדה הנשי, הוא תרחיש מתמשך הווי המשפיע על כל הקשורים אל האישה.
- נתייחס להדרת השפעת תרחיש ההולדה מבניין הלאום במערב וניגע בהשלכות הקשות הנובעות מכך.
- נזהה את מצב איבוד השפעת הגורם ההולדתי הנשי מתרבות מדינת ישראל, כיום.

¹ יליד 67. פובליציסט, חוקר ספרות ותרבות, מבקר ועורך, מומחה לספרות עברית והשוואתית ומוזיקאי.

² משמעותם של מעשים שונים תלויה ביכולתם לשחזר דגם מיתי שנעשה אי שם בשחר ההיסטוריה - חזרה על מעשה ארכיטיפי או קוסמוגני. משמעות הסיפור המיתי, חורגת הרבה מעבר למקום ולזמן המסוים שבו הם סופרו לראשונה, משמעותו נוגעת לשורשי הקיום האנושי והיא אקטואלית לדורות רבים. מצב שבו בלול העבר בתוך ההווה ולמעשה מעצב אותו. הבנת המיתוסים המכוננים של תרבויות וחברות חיונית אפוא להבנת מהלכים פוליטיים ומדיניים לא פחות, אם לא יותר, מניתוחים רציונליים מן הסדר ה'רגיל' (החשיבה המיתית כגורם מכריע במדע המדינה וביחסים הבינלאומיים – דרור אידר).

- נעמוד על עקביות האסלאם בדבקותו בתרבות הנשית והבאתו אותה עד לרמת הקצה ונתייחס למעלה ולחיסרון שבכך.
- נלמד על ההזדמנות הנפתחת לישראליות, מכוח קיום תרבות זו באסלאם, לעורר את התרבות הנשית בעצמה ועולם כולו.
- נסגור בהשלכות המדיניות הנגזרות מכך.

התבוננות בדינים הבסיסיים המרכיבים את הזהות היהודית, מלמדת כי תרחיש ההולדה, הינו גורם ראשון במעלה בקביעת התרבות הישראלית.

מרכזיות הנשיות בתרבות הישראלית

קביעת ההלכה כי יהודי הוא זה שנולד מאמא יהודיה³, מלמדת כי הלאום הישראלי מתקיים על הרצף הפיזי התולדתי שבו האישה דומיננטית יותר מן הגבר. את הסיבה לכך ניתן ללמוד מדינים נוספים בהם מעמד האישה מכריע בהגדרת תכונות בסיסיות בלאום. רק הנולד ראשון מן הרחם, נחשב בכור לכהן⁴. לא זה הנולד בכור לאביו. כינוי הבכורה התלויה באם דווקא בשם "פטר רחם"⁵, מצביע על כך, כי **הרחם** הוא סיבת קיום הבכורה דווקא מן האישה.

השפעת התהליך הרחמי, יוצאת אף מגבולות הרחם עצמו, אל תהליך הלידה, המהווה אף הוא תהליך מכונן של הוולד, בלעדיו לא יוכל להגיע לשלמותו. אם לא עבר היילוד את כל תהליך הלידה כולו מן הרחם ועד ליציאתו לאוויר העולם באופן מלא (כגון הנולדים בניתוח קיסרי, מה שקרוי בשפה ההלכתית "יוצא דופן"), הוא אינו זוכה להיות בכור, לא לכהונה⁶ ולא לנחלה⁷ (אף שזו האחרונה נקבעת על פי האב)⁸.

דומיננטיות התהליך הרחמי בולטת אף בדין הפונדקאות. על פי רוב פוסקי ההלכה⁹, הפונדקאית היא אם הוולד ולא בעלת הביצית, אף שמרכיב הדי.אן.אי מגיע מבעלת הביצית ומתוך כך גם דמיון המראה.

קיום תרחיש ההולדה, ממשיך אף מעבר למעשה ההיריון והלידה ומופיע במשך כל החיבור הזוגי, אף בתהליך הזוגיות שבין האיש והאישה. בהתייחסותם של חכמים לקשר הזוגי, הם מגדירים אותו כקשר ההופך בהמשכו לקשר הולדה אימהי.

³ "כי יסיר את בִּנְךָ מֵאֶחָרֶי - - בנו של גוי כשישא את בתך יסיר את בנך אשר תלד לו בתך מאחרי. **למדנו שבן בתך הבא מן הגוי קרוי בןך, אבל בן בנך הבא מן הגויה אינו קרוי בנך אלא בנה**, שהרי לא נאמר על בתו לא תקח כי תסיר את בנך מאחרי, אלא כי יסיר את בנך וגו'" (דברים ז', ד' ורש"י ד"ה כי יסיר את בנך).

ובגמרא – "א"ר יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי, אמר קרא: (דברים ז') כי יסיר את בנך מאחרי, בנך מישראלית קרוי בנך, ואין בנך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך אלא בנה" (יבמות כ"ג, ע"א).
⁴ מצות עשה לפדות כל איש מישראל בנו שהוא בכור לאמו הישראלית שנאמר כל פטר רחם לי" (רמב"ם הלכות ביכורים פרק יא הלכה א').

⁵ "כל פטר רחם לי (באדם – רש"י)... (שמות ל"ד, י"ט).
⁶ ועל כן, אינו נצרך לעבור פדיון. "יוצא דופן והבא אחריו כדרכו שניהם פטורים, הראשון לפי שלא יצא מן הרחם והשני מפני שקדמו אחר" (רמב"ם הלכות ביכורים פרק י"א הלכה ט"ז).

⁷ "יוצא דופן והבא אחריו - שניהן אינן בכור לא לנחלה ולא לכהן" (בכורות מ"ז, ע"ב).

⁸ פגימת שלמותו הערכית של הוולד בתהליך היווצרותו, מופיע אף במושג ה"קיסרי" עצמו, שתרגומו ממקורו הלאטיני הוא "כרות" - "קאסיוס" [תתוך/כרות]. בלטינית caedo, caedere, caesum : כך מביא התו"ס במסכת עבודה זרה "ולסוף כמה שנים מלך עליהם אחד בחזקה שמתה אמו בלדתה ונבקעת בטנה ומצאוהו חי ומלך עליהם ונקרא **קיסר בלשון רומי והוא לשון כרות בעברית** ועל שמו נקראו כל המלכים שלאחריו קיסר" (תוספות עבודה זרה י', ע"ב ד"ה ה"ג כל נשיאה ולא כל שריה פרט לקטיעה וכו').

⁹ הרב זלמן נחמיה גולדברג, יחוס אמהות בהתלת עובר ברחם של אחרת (תחומין, כרך ה' תשמ"ד, עמ' 248 – 259).

"מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח עוררתיך שמה חבלתך (לשון חבלי יולדה – רש"י) **אמך שמה חבלה ילדתך**" (שיר השירים ח', ה')¹⁰.

קשר הזוגיות - "תחת התפוח עוררתיך" הופך להיות בהמשכו לקשר אימהי בו האישה נחשבת המולידה את אישה מתוכה – "שמה חבלתך אמך".

התבוננות בדרך התנהלותו של ישמעאל בייעודו את ביתו מחלת לעשו לאישה, מלמדת כי התרחיש הרחמי בלאום הישמעאלי חזק יותר מזה הישראלי. משם גם נוכל ללמוד על אופן תפקודו והשפעתו גם בישראל.

שימוש ישמעאל בכוח הנשי הרחמי, להחזיר את עשו לתמותו

כשרואה עשיו כי בנות כנען רעות בעיני אביו יצחק, הוא מחפש לו חיתון המתאים לדרכו של יצחק. הוא פונה אל ישמעאל ולוקח את מחלת בת ישמעאל לאישה¹¹. אף שחז"ל מציגים בצד אחד של המטבע כי חיתון זה רק מגביר את כוחו השלילי של עשיו¹², הרי מן הצד השני הם מלמדים אותנו כי בחיתון זה חוזר עשיו אל תמותו¹³ וכל עוונותיו נמחלים לו. משום כך מכנה הכתוב את בת ישמעאל בשם "מחלת" אף ששמה האמיתי הוא **בשמת**. מכוחה זה של בשמת/מחלת, למדים חז"ל על כל מעשי הנישואין, כי כל הנושא אישה נמחלין לו כל עוונותיו.

"עשו לקח את נשיו מבנות כנען... ואת **בשמת** בת ישמעאל אחות נביות - ולהלן קורא לה (כ"ח, ט') מחלת. מצינו באגדת מדרש ספר שמואל (פרק יז) שלשה מוחלין להן עונותיהם גר שנתגייר, והעולה לגדולה, והנושא אשה, ולמד הטעם מכאן, לכך נקראת מחלת שנמחלו עונותיה: (בראשית ל"ו, ב' – ג' ורש"י ד"ה בשמת בת ישמעאל)¹⁴.

לעומת הצעד האמיץ שעושה ישמעאל ממש לפני מותו¹⁵, בולטת חולשתו של יעקב בעניינו של עשו, המביאה לנפילתו. כשמגיעה ההזדמנות ליעקב בחזרתו מבית לבן הארמי אל ארץ כנען, לחבר את עשיו אליו על ידי חיתונו עם דינה בת לאה ובכך לחזק את קיומו בארץ כנען, הוא נרתע מכך ומסתירה

¹⁰ "תחת התפוח עוררתיך - כך היא אומרת בבקשה חבת דודה תחת התפוח עוררתיך זכור כי בתחתית הר סיני העשוי על ראשי כמין תפוח שם עוררתיך והוא לשון חבת אשת נעורים המעוררת את דודה בלילות בתנומות עלי משכב מחבקתו ומנשקתו. שמה חבלתך - הרי אמרנו שהקב"ה קראה אמו שם נהיתה לך לאם חבלתך - לשון חבלי יולדה, חבלתך באו לך חבלים ממך כמו (ירמיה י') בני יצאוני יצאו ממני" (רש"י שם).

¹¹ "וַיִּקַּח עֵשָׂו כִּי רָעוֹת בָּנוֹת כְּנַעַן בְּעֵינָי יִצְחָק אֲבִיו. וַיִּלְךְ עֵשָׂו אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מְחֹלֶת בַּת יִשְׁמָעֵאל בִּן אַבְרָהָם אָחוֹת נְבִיּוֹת עַל נָשָׂיו לֹאֲשֶׁה" (בראשית כ"ח, ח' – ט').

¹² "על נשיו - הוסיף רשעה על רשעתו, שלא גירש את הראשונות" (רש"י בראשית כ"ח, ט' ד"ה על נשיו).

¹³ המתוארת בכתוב בלידתו "עשיו" - "... וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו - ... לפי שהיה נעשה ונגמר בשערו כבן שנים הרבה" (בראשית כ"ה, כה).

כפי צביון החיים של בריות בראשית שנבראו בשלמותם - "דאמר ריב"ל: כל מעשה בראשית - בקומתן נבראו, בדעתן נבראו, בצביונם נבראו; שנאמר (בראשית ב') ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, אל תקרי צבאם אלא: צביונם" (חולין ס', ע"א).

¹⁴ כך הוא לשון המדרש עצמו - "... חתן וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת (בראשית כ"ח ט'), וכי מחלת הוא שמה, והלא בשמת היה שמה, אלא מלמד שמחלה לו על כל עוונותיו..." (מדרש שמואל פרשה י"ז).

¹⁵ כך לומדת הגמרא מכינוי מחלת - "אחות נביות" - "וַיִּלְךְ עֵשָׂו אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מְחֹלֶת בַּת יִשְׁמָעֵאל בִּן אַבְרָהָם אָחוֹת נְבִיּוֹת עַל נָשָׂיו לֹאֲשֶׁה - ממשמע שנאמר (לעיל כ"ה, י"ג) בת ישמעאל איני יודע שהיא אחות נביות, אלא למדנו שמת ישמעאל משיעדה לעשו קודם נשואיה והשיאה נביות אחיה" (בראשית כ"ח, ט' ורש"י ד"ה אחות נביות).

בארון¹⁶. בעקבות כך, מגיע כשל ניסיונו של יעקב לחבור אל הארץ. במקום חיבור רצוני מיוזמתו של יעקב, נוצר חיבור כפייתי ביוזמת שכם באינוסה של דינה¹⁷, מניעת שמעון ולוי חיבור זה בכוח, ומתוך כך פגיעה קשה בהתנחלות ישראל בארצם, במניעת שבט לוי לנחול עם שאר השבטים¹⁸. קביעת חז"ל כי ישמעאל מת בצדקו¹⁹, מלמדת כי יעודה של מחלת לעשו, מתוך מעלתו של ישמעאל מגיעה, מתוך ידיעתו כי בחיתון זה, הוא מחזיר את עשו לראשיתו, מה שלא יכול היה לעשות יעקב בעצמו (בחיתון דינה).

יש אם כן לבחון.

- א. מהי התכונה המביאה ליכולת מחלת בת ישמעאל, להביא למחילת כל עוונות עשו בחיתונה עימו.
- ב. מדוע מעלת ישמעאל גדולה בכך יותר מאשר בישראל.
- ג. מהן ההשלכות מכך, על הקשר שבין התרבות הישראלית והישמעאלית.

להיולד מחדש, דרך מעשה ההכלה הרחמי של הגוף

התבוננות בפרשת חיבורה של שרה עם הגר, מבארת את הייסוד הזה.

כשרואה שרה כי אינה יולדת, היא מציעה לאברהם כי יקח את שפחתה המצרית לאישה, בתקווה שגם היא תיבנה ממנה²⁰.

מדוע חשבה שרה כי הדבר יועיל לפריונה?

חז"ל מדייקים מן הכתוב, כי הגר זוכה להיריון כבר מביאה ראשונה²¹, דבר שאינו קורה בדרך הטבע הרגיל²². התבוננות במקורה המצרי של הגר המודגש בפרשת לקיחתה לאישה²³, שופכת אור על מעלתה.

בבואם של אחי יוסף למצרים, מאשים יוסף אותם כי באו לראות את ערוות הארץ²⁴. מכאן לומדים חז"ל כי זו תכונתה הייחודית של ארץ מצרים, להבליט את צד הערווה של הארץ²⁵. מצד אחד,

¹⁶ "ויקם בלילה הוא ויקח את שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר יבק - ודינה היכן היתה, נתנה בתיבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכך נענש יעקב שמנעה מאחיו שמא תחזירונו למוטב, ונפלה ביד שכם" (בראשית ל"ב, כ"ג ורש"י ד"ה ואת אחד עשר ילדיו).

¹⁷ "ויקח אתה שכם בן חמור החיזי נשיא הארץ ויקח אתה וישכב אתה ויענה" (בראשית ל"ד, ב').

¹⁸ "ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אכלקם ביעקב ואפיצם בישראל" (בראשית מ"ט, ז').

¹⁹ "ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלישים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמיו - לא נאמרה גויעה אלא בצדיקים" (בראשית כ"ה, י"ז ורש"י ד"ה ויגוע).

²⁰ "ישרי אשת אברם לא ילדה לו וילה שפחה מצרית ושמה הגר. ותאמר שרי אל אברם הנה נא עצרני ה' מלדת בא נא אל שפחתי אולי אבנה ממנה..." (בראשית ט"ז, א' - ב').

²¹ "ויבא אל הגר ותהר - מביאה ראשונה" (בראשית ט"ז, ד' - ורש"י שם).

²² כך מבארים חז"ל בפרשת ביאת בנות לוט על אביהן - "ותהרין שתי בנות לוט מאביהן - אף על פי שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה, אלו שלטו בעצמן והוציאו ערותן לחוץ ונתעברו מביאה ראשונה" (בראשית י"ט, ל"ו ורש"י ד"ה ותהרין).

²³ "...וילה שפחה מצרית ושמה הגר..." (בראשית ט"ז, א').

²⁴ "ויאמר אלהם לא כי ערות הארץ באתם לראות" (בראשית מ"ב, י"ב).

²⁵ "כי על כן באומרים ז"ל (קהלת רבה א', ט') כי יש לארץ איברים, אמרו כי מצרים היא ערות הארץ" (אלשיך דברים י"א, ט' ד"ה נתן לי אלהים בזה).

מבליטה תכונה זו את אופי הזימה שבמצרים²⁶. אולם בתיאור זה טמון גם הצד החיובי שבתכונת ארץ זו. כך עולה באותה פרשה של מפגש אחי יוסף עם יוסף. שם מבארים חז"ל, כי האשמתו של יוסף את האחים "את ערוות הארץ באתם לראות", היא, כי באו לגלות את הארץ. רש"י מבאר במקום, כי כל ערוה הוא לשון גילוי.

"ערות הארץ - גלוי הארץ, מהיכן היא נוחה ליכבש, כמו (ויקרא כ יח) את מקורה הערה... וכן כל ערוה שבמקרא לשון גילוי²⁷."

עיון בפרשת גילוי העריות המוזכרת ברש"י, מלמד כי המדובר בגילוי מקור!

"איש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערוותה את מקרה הערה (גילה - רש"י) והיא גלתה את מקור דמיה ונקרתו שניהם מקרב עמם" (ויקרא כ', י"ח).

מושג ה"ערוה" שבלשון החול הינו מילת גנאי, בתורה משמעותה נגזרת מ"מקרה הערה" - גילוי מקור. מכינוי יוסף את מצרים בשם "ערוות הארץ", אנו למדים, כי תכונתם של המצרים היא בהיות מקור דמיהם, גלוי. מקור הדמים הוא הרחם²⁸. משום כך, מתעברת כאמור הגר מביאה ראשונה, שלא כטבע הרגיל. זו גם הסיבה ששרה חוברת אליה בקשרי צרה²⁹, על מנת לחזק בעצמה את כוח המקור שבגוף, להופיע מכוחו היריון.

התכונה הרחמית הייחודית למצרים, היא שמביא את משפחת יעקב לרדת לדור דווקא בתוכם, על מנת לפרוץ מתוך רחמיותם כעם. כך מגדיר הכתוב את יציאת מצרים כיציאה "גוי מקרב גוי" - כהולדת עובר ממעי הפרה³⁰

את התכונה הרחמית המאפיינת את מצרים מחזקת הגר המצרית, בלקיחתה לבנה ישמעאל, אישה דווקא מארץ מצרים, ובכך מחזירה אותו אל מקום גידוליה שלה³¹.

כוח רחמיות חזק זה של מצרים, מבאר היטב מדוע כוח האישה להביא למחילת עוונות בעלה בעת הנישואין, מ"בית מדרשו" של ישמעאל המצרי הוא מגיע. **בחיבור הזוגי שבין האישה והאישה, מכילה האישה את אישהאל מקור הקיום הרחמי שבה, להחזירו אל מקורו ולהולידו מחדש. מתוך כך**

"אמר ר' ברכיה בשם ר' שמעון בן לקיש כל מה שברא הקדוש ברוך הוא באדם ברא בארץ לדוגמא לו, אדם יש לו ראש, והארץ יש לה ראש... הארץ, אדם יש לו ערוה והארץ יש לה ערוה, שנאמר (בראשית מ"ב) לראות את ערות הארץ באתם" (קהלת רבה פרשה א', ג' ד"ה ואשרו אתכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ חפץ אתם תקראו ארץ חפץ)
²⁶ "ותרבה את תזנותיה לזכר את ימי נעוריה אשר זנתה בארץ מצרים. ומעגבה על פלגשיהם אשר בשר תמורים בשכם (אבר תשמיש - רש"י) וזרמת סוסים זרמתם (לשון ריבוי תשמיש - רש"י) (יחזקאל כ"ג, י"ט - כ').
²⁷ בראשית מ"ב, י"ב.
²⁸ "תלמוד לומר והיא גלתה את מקור דמיה, לימוד על הדמים שאינן אלא מן המקור" (ספרא מצורע - פרשת זבים פרשה ד').

²⁹ "...אולי אבנה ממנה - בזכות שהכניס צרתי לתוך ביתי" (בראשית ט"ז, ב'). פאן אחד בדבר, הוא צד הכנסת שונא ומתנחה. אולם הפאן האחר, הוא צד החיבור שבין שתי הצרות, מלשון "צרור". כך מבאר רש"י בפרשת יוסף והאחים - "והיה הם מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו - קשר כספו (בראשית מ"ב, ל"ה, ד"ה צרור כספו).
³⁰ "וכאדם שהוא שומט את העובר ממעי הפרה שנאמר או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי (דברים ד', ל"ד) שאין ת"ל גוי מקרב גוי אלא כאדם שהוא שומט את העובר ממעי הפרה" (מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דוהיה פרשה ו').
³¹ "וישב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים - ממקום גדוליה, שנאמר (שם א') ולה שפחה מצרית וגו'. היינו דאמרי אינשי זרוק חוטרא לאוירא, אעיקריה קאי (תרגום: זרוק מקל לאוויר, הוא יפול מכון לארץ ממקום גידולו)" (בראשית כ"א, כ"א ורש"י שם).

נמחלים לו כל עוונותיו. בתהליך רחמי זה, האישה היא כאמו של האיש – "שמה חבלתך אִמֶךָ"³² שראינו לעייל. הבעת קשר הזוגיות כקשר אימהי, מלמדת כי התרחיש הרחמי אינו בבחינת השפעה חד פעמית, אלא תרחיש תמידי בחיבור שבין האיש והאישה. כל פעולה מפעולות האדם, יוזמותיו יצירותיו ומלחמותיו, מקבלים את קו חזונם מרחם הקיום הנשי ממנו הם נולדים לפעולותיהם ואליו הם חוזרים על מנת לשוב אל עולם העשייה נאמנים יותר ויותר למקור היווצרם. מכוח חזרה זו התמידית של האיש אל מקור הקיום הרחמי, מתקיים המצפון הקיומי, התרבותי והמוסרי של העולם.

מהי מעלתה של מערכת חיים זו הבנויה על תרחיש ההכלה וההולדה התמידיים ממקור החיים הגופני החוצה?

לאומיות אתנית ממשית ושורשית

המעלה הבסיסית, בחיבור אל מקורות החיים הרחמיים הן זה שבגוף והן מכוח החיבור אל ערוות הארץ, הוא ביצירתם לאומיות ותרבות דרך המגע הגופני ולא דרך הפעלת המחשבה, הכוונה או הדיבור. ממילא אין הם תלויים בפירוש או בעיוות שיכול לתת האדם לדברים התלויים במחשבתו, ותוצאתם ממשית ולא ווירטואלית.

קיום החיים התמידי, מכוח הזיקה אל מקור החיים הנשי הרחמי

מעלה נוספת המופיעה בחיים היונקים את מוצא חיהם מהמקור הרחמי היא, בהיות המגע המתמיד של הגוף עם מקורו נותנת לו קיימות שאינה כלה. פגיעה בגוף בכל אופן שהוא, יוצרת בו שינוי בתצורת צבירה, אך לעולם לא את כילונו המלא³³. עקרון בסיסי זה של החיים, מופיע בתורה בהגדרתה את דין המוות המושת על הרוצח כ"גאולת דם"³⁴. מעשה הרצח הינו מעשה שליטה בחיי הנרצח ולא אבדונו. על כן דין הרוצח נגזר מן הצורך להחזיר את החיים הנמצאים בשליטתו, חזרה אל מקומם. גם מיתות בית הדין, אינן מגדירות דרכים להריגת הנאשם, אלא את אופן חזרתו אל מקור היווצרותו להולדתו מחדש. "ירייתו", "מחיקתו" ו"תחיבתו" בקרקע³⁵, הם הלשונות המשמשים מיתות בית דין אלו. יחסי הגומלין התמידיים שבין המציאות הפיזית למקור היווצרה מופיעים אפילו בדיני הנזיקין על פי דין תורה. מעשה ההיזק אינם מוגדרים כאיבוד רכוש, אלא כמעשה שליטה ברכוש האחר. במצבים שלא נוצרו התנאים לקיום השליטה הזו, יהיה המזיק פטור מתשלום גם אם מראית קיומו של המציאות הניזוקה כלתה לחלוטין מעינינו (כגון שנאכלה על ידי האש)³⁶. כיוון ש"לזז" מקור

³² שיר השירים ח', ה'

³³ כדוגמת חוק שימור האנרגיה

³⁴ "גאל הדם הוא ימית את הרצח" (במדבר ל"ה, י"ט). גאולת דם שהיא בבחינת החזרת החיים אל מקורם המשפחתי, כמו במעשה גאולת הקרקע – "ובכל ארץ אֶחָזְתְּכֶם גְּאֹלָה תִּתְּנוּ לְאַרְצְךָ" (ויקרא כ"ה, כ"ד).

³⁵ הסקילה מתוארת כ"ירייה אל הקרקע" [- לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה - וישלך למטה לארץ, כמו (שמות ט"ו, ד). ירה בים (שמות י"ט, י"ג ורש"י ד"ה יירה)].

התלייה מתוארת כמחיקה ותחיבה אל הקרקע [לשון והוקע אותם (במדבר כ"ה, ד'), והוקענום (שמואל ב', כ"א, ו'). תחובין עץ בארץ ותולין אותם עליהם ונמצאו מחוקין ותחובין בקרקע, פרפויינ"ט בלע"ז [נעוץ] (רש"י על ויקרא י"ט, כ"ח ד"ה קעקע)].

³⁶ זאת סיבת פטור היזקי האש מתשלום במצבי טמון. מחולשת האש ליצור שליטה בחפצים טמונים. זאת סיבת פטור ה"שן" וה"רגל" מהיזקיהן ברשות הרבים. מחולשת היזקים אלו ליצור שליטה כשהיזקיהן נעשים ברשות הרבים. זאת סיבת פטור היזק "בור" בהיזק אדם וכלים. חולשת הבור ליצור שליטה באדם וכלים וכו'.

קיומו הפיזי לא עבר לשליטת המזיק אלא נשאר בידי הניזק³⁷, יכול הבעלים להולידו ולהעמידו ממנו מחדש³⁸.

התפקוד האינטואיטיבי, מכוח החיבור אל הרחמים הנשית

תכונה נוספת, ייחודית לחיבור אל יסודות הלאום דרך המקור הרחמי הפיזי היא, האינטואיטיביות שהוא מקנה בהתנהלות הלאומית והתרבותית. הבניין הלוגי המסודר העולה מתוך לימוד התורה וקיום הלכותיה, כפי שמובנה בתרבות הישראלית, אמנם בונה את החיבור אל מקורות החיים במבנה מפורט ומאוזן. אולם אותו שכל של תורה מובנה, פעמים שאינו מסוגל לפעול אינטואיטיבית. הקישור התמידי למקור החיים הרחמי, מתווה את דרך ההתנהלות הנכונה המחוברת אל מקורה, מכוח תחושת הבטן.

לעומת השפעת התרחיש הרחמי הגופני, הן בקביעת הלאום, הן בקביעת הבכורה והן בקביעת תהליך הזוגיות, בתרבות הישראלית והישמעאלית, בולטת התרבות המערבית בחוסר העניין שלה בתרחיש הפיזי הזה ובכלל.

הוירטואליות המוצהרת, בהגדרת התרבות המערבית

בתפיסה המערבית, הגדרת הלאום כלל אינה אמורה להיות מושפעת מנקודות מוצא פיזיות. הלאום הינו התאגדות מכוח רצון בני האדם לחיות בזהות משותפת, שיצרו וקבעו לעצמם על בסיס בחירתם החופשית³⁹.

הרחם הינו מערכת פיזיולוגית בלבד, שמטרתה להביא להולדת וולד. במקום בו יכול מדע הרפואה להשתמש ברחם באופן שונה מן הטבע, או לחילופין לעקוף או לקצר את התהליך הרחמי, אין בכך כל רע. על כן אין כל בעיה בזוגיות חד מינית. על כן אין כל מניעה להשתמש ברחם האישה כמצרך עובר לסוחר. באופן דומה הוא גם היחס אל אדמת הלאום. מושג "ערוות הארץ", הוא במקרה הטוב מושג מטפורי. הארץ אינה מקיימת כל יחסי גומלין עם היושבים עליה. היא לא יותר מאשר פונקציה למימוש רצון ההתאגדות של השוכנים עליה, ללאומיות משותפת.

ההתעלמות מן הגורם הפיזי בהגדרת הלאום וביצירת הזוגיות ובתוך כך גם מייחודיות המינים⁴⁰ ומנגד הגדרת הזהות הלאומית באופן וירטואלי, הנסמכת אך ורק על רצונם של חבריה להתאגדות לאומית

"אלא למאי הלכתא כתביניהו רחמנא (את כל ארבעת אבות הנזיקין)? להלכותיהן: קרן - לחלק בין תמה למועדת; שן ורגל - לפטורן ברשות הרבים; בור - לפטור בו את הכלים, ולרבי יהודה דמחייב על נזקי כלים בבור - לפטור בו את האדם...אש - לפטור בו את הטמון..." (בבא קמא ה', ע"ב).

³⁷ מסיבה זו, רק בהלכות תורה, אם הפקיר הבעלים את המזיק, הוא נפטר מתשלום - "נגח שורו והפקירו קודם שעמד בדיון, וזכה בו אחר, פטור" (שו"ע חושן משפט סימן ת"ו סעיף ג').

³⁸ מסיבה זו, בהיזק שהביא למיתת הבהמה, נשאר הנבלה בידי הניזק, מה שלא היינו מעלים בדעתנו בפסיקה האזרחית (המחייבת את המזיק לפיצוי מלא ומשאירה את הנבלה" ברשותו, כפי שעושים כיום בתשלומי ביטוח הרכב) "וכי יפתח איש בור או פי יקרה איש בור ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם כסף וישב לבעליו והמת יהיה לו - לניזק, שמין את הנבלה ונטלה בדמים ומשלם לו המזיק עליה תשלומי נזקו" (שמות כ"א, ל"ג - ל"ד)

³⁹ תפיסה המבוססת באופן הקיצוני ביותר שלה על ידי חוקר היחסים הבינלאומיים בנדיקט אנדרסון (benedict anderson) בספרו קהילות מדומיינות (imagined communities) שיצא לאור בשנת 1983. בו הוא שוטח את עיקר טענתו כי הלאום הינו יישות פוליטית "מדומיינת" הקיימת אך ורק בתודעתם של אנשים ולא במציאות. הלאום נוצר ברגע שקבוצת אנשים מתאגדת סביב רעיונות או תפיסות משותפים הגורמים להם לפעול בתור קבוצה אחידה לשם מטרה משותפת

מביאים לטשטוש גבולות הלאום ואיבוד הגדרתם העצמית הלאומית של עמי המערב, כפי שהתבטא בהכפפת עמי אירופה את לאומיותם לגוש האירו⁴¹, קריסתם הכלכלית של מדינות החברות בגוש האירו⁴², מתוך איבוד עצמאותם התרבותית⁴³ וכניסת מיליוני מהגרים ממדינות ערב לאירופה, תוך השלטתם שם את תרבותם האתנית⁴⁴.

אמנם, המצב בישראל היום, אינו שונה בהרבה מן המצב בכלל מדינות המערב.

ניוון השפעת הנשיות הרחמית, מן התרבות הישראלית

עיון במצב הנוכחי של התרבות הישראלית מראה כי בפועל נדחק מרכיב הרחמיות גם מן התרבות הישראלית. נושא הבכורה אינו רלוונטי, אלא לעניין טקס הפדיון. חוק השבות מרחיב את הזכאים לקבל אזרחות גם לאלו שנולדו מאבא יהודי והפונדקאות הפכה את התרחיש הרחמי למעשה ביולוגי קר ומנוכר, הנמכר לכל דורש.

בקו התפר הזה, נכנס האסלאם ובכוח החזקתו העודפת בתרבות זו, אוחד בה באופן קיצוני, כנגד דחיקת התרבות המערבית תרבות זו. עד כמה עזה אחיזתו בתרבות זו, נוכל ללמוד מחזון 72 הבתולות, המובטחות לממש לחלוטין את דבקתו באסלאם

חזון 72 הבתולות

מהו החזון הגבוה ביותר, המיועד לאלו המתים על קידוש ה' באסלאם? התשובה של החדית' (الحدِيث) לכך היא, פגישתו עם שבעים ושתיים בתולות.

"המת-על-קידוש מיוחד לאללה. הכל נמחל לו מטיפת הדם הראשונה. כסאו בגן העדן, שם ילבש בגדי אמונה מקושטים. הוא ינשא לשחורות העין, ולא ידע את עינוי הקבר, ויהיה שמור מפני הזוועה האיזמה (השאל). על ראשו ישא כתר כבוד, אבן אודם שערכה גדול מן העולם וכל תכולתו. הוא יזדווג עם שבעים ושתיים שחורות העין ויציל משחת שבעים מבני משפחתו"

נשמע הזוי, או אפילו מחליא? לא אם נחזור אל היסוד התורתי בו משתמש ישמעאל בנישואי מחלת עם עשו. לדרך פעולתו של ישמעאל ולחזון גן העדן של המתים על קידוש ה' באסלאם, יש את אותו

⁴⁰ עיגון זכות נישואין חופשית להומואים ולסביות, מקבל את חשיבותו מנקודת המוצא הערכית של ה"שוויון". ראה בעניין זה – יפעת ביטון - "השפעתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו על מעמדם של זוגות חד-מיניים" (קריית המשפט כרך ב' עמ' 401 – 472).

⁴¹ הכלת מטבע וכלכלת האירו על אירופה המערבית משנת 1992 כך יוון. המצטרפת לגוש האורו ב 2001 ומוותרת על מטבע הדרכמה שלה בעל הוותק ההיסטורי של יותר מ 2,600 שנה! ב2010 הופכת למדינה הראשונה בגוש האירו הנזקקת לחילוף פיננסי.

⁴³ "כאשר מדינה זונחת את המטבע הלאומי שלה, אחד הביטויים המקודשים ביותר של הריבונות הלאומית והזהות הלאומית, היא מבטאת ויתור עמוק יותר על הרגשות הלאומיים שלה" (פרופסור שבתי רוזן בספו "בבכי המשפט הבינלאומי").

⁴⁴ כפי הודאתן של ראש ממשלת בריטניה דויד קמרון ב2011 וקנצלרית גרמניה אנגלה מרקל ב2010, כי מדיניות ההגירה החופשית וה"רב תרבותיות" כשלו לחלוטין, תוך שהם מציינים דוקטרינה חדשה של "ליברליזם קשוח" שמעוניינת להכפיף מהגרים ומיעוטים החיים בארצם תחת ערכי ליבה המחייבים שכל המהגרים ילמדו את שפת הארץ ההגירה ואלמנטים הקשורים לתרבות הארץ אליה היגרו ("פצצה מוסלמית מתקתקת – מדינות ההגירה קרסה" – רועי סימיוני – 26.5.13YNET).

המוטיב. כפי שימוש ישמעאל בייעדו את מחלת ביתו לעשו, בדרך החיבור הרחמי, להתחבר אל מקור החיים, כך רואה חזון האסלאם בחיבור אל הגוף הבתולי, את הגורם המחבר אל מקור הצמיחה המחודש. אם בשפה התורנית הישראלית מופיעה קישור זה בקביעה כי הנושא אישה נמחלין לו כל עוונותיו. השפה האסלאמית מופיעה קישור זה באופן הקיצוני ביותר, בחזונה המשיחי, בחזון הנישואין עם 72 הבתולות .

השאהדה - הבאת קיום החיים התמידי עד הקצה

את החיבור התמידי הקיצוני הזה אל מקור הקיום הפיזי, מממשים המוסלמים בנאמנות בלתי נתפסת בדרך התנהלות השאהידית. "שאהיד" בתרגומו העברי הינו "עֵד"⁴⁵, שפעולתו בשפה התורנית הינה "קיום"⁴⁶ ויצירה⁴⁷. השאהדה משתמשת בקיום המתמיד של החיים עם מקורם הרחמי בפעולותיה. על כן היא אינה חוששת מן המוות. הקיום התמידי של החיים מתוך חיבורם אל מקור יצירתם הרחמי שמן הגוף ושמן האדמה, המופיע בתרבות הישראלית בדיני גאולת הדם ומיתות בית הדין ובאופן מעודן יותר בדיני הניזיקין, מופיע באסלאם בדרך ההתנהלות השאהידית. העולם המערבי שאינו רואה בגוף ובאדמה מקור קיום תמידי רלוואנטי, מתייחס לשאהדה כמעשה התאבדות וכליון החיים. מתוך כך הוא מנסה ללא הרף למצוא מאפיינים פסיכולוגיים וסוציולוגיים לתופעה השאהידית⁴⁸, כשהוא בז להתרחשות הגדולה מיכולתו להכיל או להבין. בעקבות כך, נשאר בעמדת נחיתות ובהפתעה מול התופעה לסוגיה השונים, בכל פעם שהיא מתרחשת

כוח האחיזה בתרבות הנשית הרחמית, אף בסביבה עוינת

מעלה נוספת שבאחיזתו ההדוקה של ישמעאל בתרבותו הרחמית, מופיעה ביכולתו לממש את תרבותו אף במצב סכנה ואף בסביבה עוינת. כך ראינו שישמעאל אינו נרתע לחתן את מחלת ביתו לעשו, על אף רתיעתו של יעקב מלבצע מהלך זה בעזרת ביתו שלו.

באופן דומה מממשת הישמעאליות את עצמה גם בסביבה עוינת, מה שלא תעשה התרבות הישראלית. כשראה רבי שמעון בר יוחאי בתקופת שלטון הרומאים, כי הכלים הפיזיים כבר אינם מממשים תרבויות ומחברים בין תרבויות⁴⁹ אלא מהווים אמצעי ניצול בידיו של האדם⁵⁰, הוא מבטל את דיני הממונות⁵¹ מתוך היותם מושתתים כולם על היות הקניינים תבניות הופעה נוספות של האדם ולא חומר גלם למטרות ניצול. ביטול זה מעיד על רגישות התרבות הישראלית להיות שייכת לרמת המציאות שסביבה. אולם רגישות זו הינה חרב פיפיות. עתה כשהעולם כבר מאות שנים כבר אינו

⁴⁵ מות קדושים והקרבה עצמית באסלאם הקלסי – מאת איתן קולברג.

⁴⁶ כדוגמת עדי קיום של שטר.

⁴⁷ "עדי וְשֶׁהָדִי בְמִרְוּמִים" מתורגם במשמעות "יוצרי" (איוב ט"ז י"ט ורש"י שם)

⁴⁸ ראה "דפוסים עקיפות בתעמולה לעידוד "שהידים" והאמצעים הרטוריים הריוגושיים הננקטים בה" - נירה קארידי וורד סלומון בהנחיית פרופ' אלדעה ויצמן. – הפקולטה למדעי הרוח אוניברסיטה בר אילן תשס"ד

⁴⁹ כפי שניסה יעקב לעשות בחיבורו עם שכם, מתוך ההבנה כי לא היה סוחר, בנקאי או בלן, אלא בתיקונים אלו היה בכוחו לפעפע את קיימותו בשכם. – "ויחן את פני העיר (בראשית ל"ג) אמר רב: מטבע תיקן להם, ושמואל אמר: שווקים תיקן להם, ורבי יוחנן אמר: מרחצאות תיקן להם" (שבת ל"ג, ע"ב).

⁵⁰ "פתח רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו: תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות...נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר: כל מה שתקנו - לא תקנו אלא לצורך עצמן, תקנו שווקין - להושיב בהן זונות, מרחצאות - לעדן בהן עצמן, גשרים - ליטול מהן מכס" (שבת ל"ג, ע"ב).

⁵¹ "בימי רבי שמעון בן יוחאי ניטלו דיני ממונות מישראל אמר רבי שמעון בן יוחאי בריך רחמנא דלי נא חכים מידון" (ירושלמי סנהדרין פרק ז' ה"ב)

פועל על פי קוד ההכלה הריחמית ורואה באדמה, בגוף ובחומר אמצעים בלבד לניצול השכל, נצרכת פעולה שתקדם את התרבות הזו בתוך עולם זר ומנוכר. במצב שכזה, העדינות הקיימת אצל אלו שאמורים לבנות תרבות זו משנות לימודם התורניים, הינה שברירית מידי. יש חשש כי לא תוכל לעמוד בלחצים, תתפתה מהר מידי לומר כי המציאות אינה מתאימה או אינה בשלה לחזרת התרבות הזו, תשאיר אותה כמערכת לימוד תורני בלבד ולא תוביל אותה אל מחויביותיה במציאות. לא כך הדבר בתרבות הישמעאלית. הופעת הקשר אל מקור הקיום, דרך מעשה האישות האינטואיטיבי והחיבור אל האדמה, ללא הבניין השכלי המורכב, מאפשרת לתרבותו להתממש גם כאשר התרבות הכללית משליטה תפיסת מציאות מנוגדת לחלוטין, כמו המצב כיום בו שולטת התרבות המערבית. הביטחון הקיומי שלה חזק, אין היא בושה בדרכה והיא ממשיכה את הלכותיה גם כשאינן מתאימות לסביבתם, כגון את דין הסקילה⁵² כפשוטם ובאמונה מלאה⁵³.

קשה שלא להתרשם מן הדבקות הזו, כפי שמופיעה מפיו של שגריר ערב הסעודית בלונדון ע'אז' אל-קוסייבי בראיון שנתן לעיתון-שרק א-אוסט.

"בפקולטה למשפטים למדנו שהפרלמנט האנגלי יכול לעשות כל דבר, חוץ מלהפוך זכר לנקבה ונקבה לזכר. כעת הוא כבר מסוגל לעשות גם את זה. לעומת זאת, **על פי ההשקפה האסלאמית, איש אינו יכול – האומה אינה יכולה, מיליארד ומאתיים מיליון מוסלמים אינם יכולים – להפוך את האסור למותר ואת המותר לאסור...** על פי השקפת המערב, הלקאה היא בלתי הגיונית. ההוצאה להורג בלתי מקובלת וכך גם קטיעת היד והסקילה באבנים. אלו הם דברים שבעיני המוסלמי מצויים בלב האמונה האסלאמית"⁵⁴.

דבקות זו, של הישמעליות לקיים את תרבותה, מכוח זיקתה והקשבתה למקור הגוף הרחמי, נותנת לה מעמד ייחודי בהנהלות המדינית והפוליטית. אם במדיניות העולמית כיום, חזקים האינטרסים הפוליטיים לכופף את יסודות הלאום. מצב זה אינו קיים בתרבות הישמעאלית. מכוח בניין יסודות הלאום על היסוד הגופני, פועל האינסטינקט להדוף לחצים פוליטיים בלא להתחשב במחירים הפוליטיים שהוא עלול לשלם על כך. מתוך כך, נמנעים לחצים אלו ממנו!

⁵² "החטא ועונשו": ניאוף ומוות בסקילה ברפובליקה האסלאמית - ליאורה הנדלמן-בעבור
⁵³ כך בדרשה שנאם השיח' עבד אל-רזאק (המשמש כנשיא הפורום האסלאמי של קנדה וסגן נשיא של המועצה האסלאמית של האימאמים בקנדה) במסגד בברמפטון בפני אנשי הקהילה המקומיים, כי על פי ההלכה האסלאמית סקילה מתחייבת כאשר אדם מבצע עבירות חמורות, והוצאתה לפועל מבטאת את הדחייה של הרוע ע"י הקהילה המוסלמית וכי בסקילה טמון "יתרון גדול" עבור החוטא, שכן בעצם הוצאתו להורג בדרך זו נשמטו עובר "טיהור", והוא זוכה להגיע לחיי נצח בגן עדן" (דיווח מתוך אתר שלום טורונטו – 30.8.2013).

⁵⁴ "קיים פער תרבותי. אנו עושים מעצמנו צחוק כאשר אנו אומרים כי לא קיימים הבדלים בין האסלאם לבין המערב. ההבדל היסודי הוא שבאסלאם רבות מן הפסיקות, אלו שנכללו בטקסטים נכונים, אינן משתנות ובני האדם אינם יכולים לשנותן. לעומת זאת, הפסיקות בתרבות המערבית הפוכות לחלוטין. בנוגע למוסלמים, פסיקה שמשנתנה אינה מתאימה לבני אדם. מצד שני... הדמוקרטיה בבריטניה יכולה לעשות מה שהיא רוצה. בפקולטה למשפטים למדנו שהפרלמנט האנגלי יכול לעשות כל דבר, חוץ מלהפוך זכר לנקבה ונקבה לזכר. כעת הוא כבר מסוגל לעשות גם את זה. לעומת זאת, **על פי ההשקפה האסלאמית, איש אינו יכול – האומה אינה יכולה, מיליארד ומאתיים מיליון מוסלמים אינם יכולים – להפוך את האסור למותר ואת המותר לאסור. נקבעו [באסלאם] עונשים ולא משנה מה נגיד**, המערב יראה בהם עונשים ברבריים ופרימיטיביים. על פי השקפת המערב, הלקאה היא בלתי הגיונית. ההוצאה להורג בלתי מקובלת וכך גם קטיעת היד והסקילה באבנים. אלו הם דברים שבעיני המוסלמי מצויים בלב האמונה האסלאמית. משום כך קיים פער תרבותי אמיתי שלא ניתן לפתור אותו באמצעות שכירת שירותיה של חברה ליחסי ציבור, אלא בכך שהמערב והמזרח יכבדו זה את תרבותו של זה..." [שגריר סעודיה בלונדון, ע'אזי אל-קוסייבי בראיון שנתן ל-שרק אל-אוסט (לונדון 5.6.2002) על הפער התרבותי שבין המערב למזרח].

מכאן עולה באופן טבעי השאלה המתבקשת. אם יכולת הישמעאליות להיות נאמנים למקורות הקיום שלהם מתוך דבקותם במקור החיים הרחמי הגופני, היא כה גדולה, מדוע שהתרבות הישראלית לא תאמץ גישה זו? או בשפה דתית, מדוע שלא נהפוך למוסלמים (המוגדרים ברמב"ם⁵⁵ ברבי יהודה הלוי⁵⁶ כדת ישמעאל)?

אז מה בעצם חסר בתרבות שיסודותיה מרוכזים במקורות הגופניים?

שאלה זו מובילה אותנו לחסרון שבהובלת המצפן האנושי, באופן בלעדי, אך ורק דרך הוויית הגוף. את הדוגמה המוחשת ביותר לחסרון הזה, אנו יכולים לזהות כבר באופן הופעת חזונו המשיחי של האסלאם, כפי שהבאנו לעייל בחזון 72 הבתולות המובטחות למאמין. דווקא לאחר שפתחנו פתח להבנת החזון המשיחי של האסלאם והוצאנו את הבטחת גן העדן שלו, מתפיסתו כתרבות חייתית פראית, ניתן לחוש בבעייתיות וחוסר הסיפוק מקיום חזון חיים שכולו מתנקז אך ורק דרך הערגה אל המפגש עם הגוף הנשי. את הבעייתיות שבדרך החיים הזו, נדגים דרך שלשה פרשיות שהתפרסמו בעיתונות העולמית. פרשת רצח הורי ושלת ילדי משפחת פוגל, ג'האד הנשים ופרשת דלל.

רצח ההורים ושלת ילדי משפחת פוגל באיתמר

ב 12 למרץ 2011, חדרו שני מחבלים לביתם של משפחת פוגל ורצחו את זוג ההורים ושלת מילדיהם בני האחד עשרה, ארבע ושלת חודשים. בארץ ובמערב, נתפס המעשה כמעשה הרצח השפל ביותר שאינו מבחין בין גבר, אישה ועולל בן יומו. אולם בצד הפלסטיני לצד הגיוניים הרשמיים הרפים, הרחוב הפלסטינאי חגג⁵⁷! האם נובע הדבר מכך שהציבור הפלסטינאי כולו הינו חסר גבולות מוסריים וצמא דם? התבוננות ביסודות התרבות המוסלמית שהבאנו לעייל וההבדלה בינה לבין התרבות המערבית, מביאה לגישה מהפכנית לנושא.

על פי הגישה המערבית הגוזרת את חייה מכוח חופש המחשבה, התנועה והפעולה הם הביטויים לקיימות וההשפעה על החיים. מתוך כך, מי שתנועתו או פעולתו מוגבלים או שאינם קיימים, אינו בר דין כיוון שאינו בר השפעה על קיומו של האחר. מכאן נגזרים ערכי המלחמה המערביים שאינם פוגעים בנשים, ילדים ואף גברים שאינם חמושים. יותר מכך. גם לוחם שהרג וזרק את נשקו, אסור להורגו⁵⁸, ומעתה חל עליו "נוהל עצירת חשוד". אולם בעיניים אתניות, המייחסות את שייכות הלאום למעשה ההולדה הפזי, כוח האדם וממילא גם האיום שבו אינו מתנועתו ופעולתו אלא בעצם קיימותו הפיזית בדרך תפיסת מציאות זו, תינוק בן שנה ואדם בן שלושים עם נשק, הינם אותו איום בדיוק! מכוח תפיסת מציאות זו, עובד האסלאם. בביצועו פיגועי התאבדות ובירי הקסאמים שלו, הוא מכוון לפגוע באתניות הזו כי דווקא בה הוא רואה את עיקר הסכנה.

⁵⁵ הלכות מלכים פרק י"א

⁵⁶ כוזרי, מאמר ד', אות כ"ב.

⁵⁷ "תושבים ברפיח חילקו ממתקים בעקבות רצח בני הזוג פוגל ושלושת ילדיהם באיתמר" (אליאור לוי ויואב זיתון YNET 12.03.11).

⁵⁸ שלשת הקריטריונים להפעלת נשק כנגד אויב – אמצעי, כוונה ויכולת.

עולה אם כן, שמצב ההזוי בו מי שמוגדרים מרצחים שפלים בצד התרבות המערבית, כשהם חוצים את הגבול לצד הפלסטיני הם נהפכים להיות גיבורי האומה, נובע מהפרש תודעתי עמוק זה שבין התפיסה האתנית האסלאמית לבין זו המערבית. אולם, יחד אם זאת, האם ניתן להתעלם לגמרי מן המישור התודעתי הנעדר מתינוק בן יומו? האם נכון וישר להתעלם ממנו?

פרשיה שניה עוסקת בהתנדבותן של נשים מוסלמיות להיות מה שמכונה במערב "שפחות מין" ללוחמים האסלאמיים בסוריה.

ג'יהאד הנשים

בספטמבר 2013 התפרסמה בעיתונות⁵⁹ ידיעה בדבר יציאתן של מאות נשים מוסלמיות מרחבי העולם הערבי אל סוריה על מנת לשכב שם עם הלוחמי המוג'הדין. נהירה זו שפורסמה ברבים על ידי שר הפנים התוניסאי, נסמכה על פסק הלכה אנונימי שפורסם ב-2011 ונתמך לאחר מכן בשנת 2013 על ידי המטיף העיראקי הידוע, מוחמד אל-עריפי, על פיו האסלאם מעודד נשים לצאת ולשכב עם לוחמי הג'יהאד במאבקם למען האסלאם. פסק ההלכה אפשר לעשות זאת רק לנשים מוסלמיות בלבד ובתנאי שיינשאו ללוחמים לפני המשכב⁶⁰ כשלאחר קיום היחסים מגרשים אותן הלוחמים והגברים הבאים אחריהם נושאים אותן וכן הלאה.

נראה לכאורה, ללא צל של ספק, כי היתר זה, אינו אלא מיסוד זנות באצטלה דתית, המנצל את הנשים לסיפוק צרכי המין של הלוחמים. אולם, הגבלת יציאה זו של הנשים לנשים מוסלמיות בלבד, מלמדת כי משקל המרכיב האידיאולוגי בפסק ההלכה הזה, הוא גדול. את זוויית הראייה הזו נוכל לזהות אם נתבונן על המציאות דרך תבנית הקיום הרחמי, הרואה את כוח הפעולה הגברי כתוצר של מעשה ההכלה וההולדה הנשיים. על פי תבנית זו, הגורם המפעיל את הג'יהאד, אינם הלוחמים הגברים, אלא אותן הנשים הנישאות להם בחופזה. בהכלתן את הגברים, הן מולידות אותם כפי מקורן, להפנות את כוח פעולתם כפי מטרותן – מעשה הג'יהאד⁶¹.

גם כאן עולה השאלה, האם אן משקל למישור התודעתי בהגדרת המעשה המוסרי? לפני שנתייחס לכך, נביא מקרה נוסף המפגיש אותנו עם תרבות האסלאם באחת מהשלכותיה הקיצוניות.

פרשת דללב

המקרה הנוסף, כמעט בלתי ניתן לתפיסה, המפגיש אותנו עם עקרונות התרבות האסלאמית הבנויה על אדני עוצמת הגוף הנשי במעשה ההכלה הרחמי, אנו פוגשים בפרשיה הפוכה לחלוטין שהתרחשה בדובאי לאישה נורבגית בשם מרטה דבורה דללב (Marte Deborah Dalelv). לאחר שנאנסה בידי עמיתה לעבודה⁶², פנתה למשטרה והתלוננה על האונס. אולם במקום שהתוקף ייעצר, עצרו השלטונות דווקא את הנאנסת והרשיעו אותה בקיום יחסי מין מחוץ לנישואים. רק לאחר מאמצים

⁵⁹ אלישע קאהן 20/9/2013 אתר NRG וכן באתר YNET

⁶⁰ טקס שכולל את קריאת הסורה הראשונה בקוראן "סורת אל-פאת'חה".

⁶¹ את היחס לאישה, כמולידה את כוח פעולתם של הגברים ואת החזון הלאומי, ניתן לראות בדרך ההוקרה של הראשות הפלסטינאית לאימהות הרוצחים. כך שיבח ראש נציבות האסירים בראשות הפלסטינאית עיסא קראקה את אום נאסר אבו חמייד שארבעה מבניה נשפטו לסך של 18 מאסרי עולם: "הוקרתה של האישה הפלסטינית ביום חגה נובעת מתוך נאמנות לתפקידה כמייצרת של גברים ושל העתיד, וכאות הוקרה להקרבתה ארוכת [השנים], שאיש אינו יכול להתכחש אליה, באמצעות הולדה, חינוך והכוונה..." (עמוד הפייסבוק של הרשות לענייני אסירים ומשוחררים, 10/03/2015; עיתון הרש"פ, מתוך אתר מבט לתקשורת הפלסטינאית).

⁶² פורסם ב-22.7.13 מחדשות AP באתר YNET.

רבים של שר החוץ הנורווגי, שוחררה האישה. גם פה, התפיסה הראשונית את הפרשיה ברורה. המדובר במקרה בולט של שוביניזם גברי המאפיין את החברה האסלאמית, שהגיע במקרה זה לקיצוניות שלא רק התעלמה ממקרה האונס, אלא אף האשימה את האישה הנאנסת. אולם התבוננות על כל הסיטואציה מזווית ההתבוננות הקיומית הרואה במעשה ההכלה האישותי הנשי את הכוח המוליד של הקיום והתרבותי, מלמדת על השפעה תת מודעת של גורמי החוק בדובאי מן הממד הקיומי הזה. אף שמרטה דללב נאנסה, במבחן התוצאה הקיומית, היא זו שבסופו של דבר "טרפה"⁶³ את האנס בהכלתה הנשית הרחמית. מתוך כך פעלה מערכת השלטון בדובאי על פי הקוד התרבותי הזה, כמתגוננת מול ה"תוקפנות הנשית" שנוצרה, אף שזו נעשתה כנגד רצונה של האישה.

גם פה כמו במקרה הקודם של נשות הג'יהאד, חושפת הקיצוניות שבתרבות ההכלה הריחמית, את הכשל הטמון בהתבטלות אל מקור החיים שבגוף כדרך הבלעדית להופיע את מצפן החיים. הרי ברור כשמש, שברמה התודעתית הגלויה, מערכת החוק בדובאי בהרשעתה את מרטה דללב בקיום יחסי מין מחוץ לנישואין, לא פעלה כפי שפעלה מתוך הכרה בעוצמתה הרחמית של האישה במעשה האינסו שנוצר, אלא אך ורק מתוך העדפה מכוונת וקיצונית של האינטרס הגברי בארצם. כך גם לגבי אותם הלוחמים ששכבו עם אותם נשים שהתנדבו לבוא אליהם. ברור שאף אחד מהם, אף שקיים מעשה נישואין כדין, לא ראה במעשה האישות שהוא מקיים, כינוס אל המקור הרחמי, לשם התחדשותו מחדש למען הג'יהאד. מבחינתם לא היו מעשיהם אלא אמתלה לקיום יחסי מין ללא התחייבות, במהלך שרותם הצבאי הקשה. עדויות על הטרדות מיניות של נשים בעת נסיעה במוניות במדינות ערב⁶⁴ שהגיעו עד הצורך בהקמת שרות מוניות נפרד לנשים⁶⁵, אונס נשים מפגניות בכיכר תחריר תוך כדי הפגנת ההמונים שם⁶⁶ ואף בארץ, תופעה רחבה של הטרדות נשים פעילות שמאל תומכות במאבק הפלסטיני על ידי גברים פלסטינאים בעת הפגנות וביקורים במקומות מגוריהם⁶⁷, מלמדים אף הם על התנהגות אדנותית כלפי האישה במגזר האסלאמי. אף הציטוטים השונים מכתבי ה"סורה" וה"חדית", המציבים את האישה במעמד נחות מן הגבר⁶⁸ ומאפשרים את הכאתה כשאינה מציינת לגבר⁶⁹, אינם עולים לכאורה בקנה אחד, עם מרכזיותה הקיומית של האישה.

חסרון התודעה השכלית כגורם לגיטימי, בהבניית התרבות באסלאם

⁶³ זוהי הלשון בברכת בנימין המיוחסת לאסתר. אף שנלקחה לאחשוורוש באינוס, מתארת התורה את היחס שבינה לבין אחשוורוש, כמציאות של טריפה שלה אותו. זאת בברכת יעקב לבנימין: "בנימין זאב יטרף...מדבר במלכותו, מה זאב חוטף כך אסתר חוטפת המלוכה, הה"ד (אסתר ב) ותלקח אסתר וגו'" (בראשית רבה פרשת ויחי פרשה צ"ט).

⁶⁴ כך מוחמד חסן, בכיר בחברה הלאומית לדרכים בדובאי, המודה כי במדינות ערב המסורתיות נסיעה של נשים במוניות רגילות אינה דבר כה פשוט" (אתר נענע יונתן גוון 11.5.10).

⁶⁵ שרות "מוניות ורודות" הנהוגות על ידי נשים בלבד ומשמש נשים בלבד (אתר נענע יונתן גוון 11.5.10).

⁶⁶ דיווח סוכנויות הידיעות על לפחות 91 נשים שנאנסו בכיכר תחריר במשך שבוע אחד בהפגנות ההמוניות שנערכו שם (ישראל היום אלי ליאון 4.7.13).

⁶⁷ על פי דיווח מ"הארץ" אבי יששכרוף 16.3.12

⁶⁸ מתוך הקוראן (סורה 2 פסוק 228): "...הן [הנשים] זכאיות לדרך ארץ כשם שהן חייבות בה, אולם הגברים עולים עליהן בדרגה, ואלוהים אדיר וחכם". וכך גם בחדית', דברי הנביא מוחמד, הלכותיו וסיפור חייו, נאמר: "...התייחסו אל נשותיכם בהגינות, כי הן כמו חיות הבית שלכם ואל להן להחזיק ברכוש משלהן...". (מתוך אתר מידה).

⁶⁹ "הגבר הוא השומר על האישה...לפיכך, האישה הטובה היא ממושמת, ושומרת על מה שאינו נראה כמו שאללה שמר עליו; ולא לו שאתם חוששים שיבגדו בכם, הוכיחו אותן, הותירו אותן לבדן במקום הישינה והכו אותן; אם הן מציינות לכם, אל תבקשו להעניש אותן" (סורה 4, 34).

מכל אלו עולה, כי יש מחיר עצום בהתנהלות הבונה את התרבות על בסיס החיבור הגופני ללא צירוף תודעה שכלית תואמת. מרכז כוח קיומו של האסלאם במקור הקיום הגופני הנשי באופן בלעדי, מביא בסופו של דבר אף לפגיעה בכוח המניע הזה של תרבותם. אי פיתוח מצפני תודעתי שכלי של תרבות זו, מביא לתלות התרבות האסלאמית בנשים באופן קיצוני ביותר. מתוך שאינה מושכלת, פרוצה תרבות זו מצד אחד לסכנת מימוש הנשים את כוחן באופן החורג מגבולות המותר, כפי שהבאנו מפרשיית יציאת הנשים המוסלמיות מיוזמתן למשכב עם הלוחמים בחזית הסורית. מצד שני התלות המלאה במערכת ההשפעה הרחמית, משרה חוסר בטחון קיומי בצד הגברי. מתוך כך מפגין האסלאם קשיחות עצומה כלפי האישה ופיתוח פטרונות גברית קיצונית. הוא מחייב אותן בלבוש מכסה באופן קיצוני⁷⁰, מתיר לבעלים להכות כאמור את נשותיהם כשאינן שומעות להם כפי שהבאנו לעייל, מונע מהן יציאה מביתן לבדן⁷¹ ובסעודיה אף נמנעת מהן נהיגה במכונית⁷². כל יציאה של האישה מתפקודה כ"בית"⁷³, מעצם יציאתה כפשוטו מן הבית, מקבלת הארה של פריצות, כשבשילוב עם הפטרונות הגברית וחולשת הגברים לעמוד מול כוח המשיכה הנשי היא מתורגמת להטרדות מיניות ואף אינוס של נשים שיצאו למקומות פומביים, כפי שהזכרנו לעייל.

התדבקות בקריאת המציאות אך ורק אל פי התרגום התרבותי הגופני, מביא לפעולות אכזריות כלפי תינוקות בני יומם, דבר שיוצר עיוותי תודעה קודם כל בקרב בני האסלאם עצמם. בניית התרבות והמצפן ההתנהגותי אך ורק מתוך הסתמכות על חוקיות הקיום הגופני, מביאה גם לחוסר תרגום נכון של התחושה הקיומית הגופנית לחוק ודין. מתוך כך מקיים האסלאם באכזריות ובחוסר מידתיות את דין הסקילה⁷⁴, כריתת כף יד או כף רגל במעשה גנבה⁷⁵ ומעשה גאולת הדם אותו גוזר האסלאם מדין עין תחת עין⁷⁶, כולם בקיום מעשה גופני נוקשה.

כל הדוגמאות הללו מלמדות על הפגם שבדרך ההתנהלות התרבותית המסתמכת כמעט אך ורק על התרחיש הגופני הרחמי, כמחולל את הזיקה אל מקור החיים והולדתו והתחדשותו מחדש. ההסתמכות על התהליכים הגופניים בלבד ללא מבנה לוגי מסודר שמתלווה להם ומעצב את תוכנם, מקשה על הופעת תודעה בחירית תקינה. הצורך והצפייה לחיבור דינה בת יעקב לעשיו למרות חיתונם

⁷⁰ חג'אב - כיסוי ראש המכסה את השערות, האוזניים ורוב הצוואר, אך אינו מסתיר את הפנים. הניקאב - כיסוי גוף מלא הכולל חיג'אב ומטפחת שמכסה גם למעלה ממחצית הפנים למעט העיניים שנשארות גלויות. בורקה - כיסוי גוף מלא המכסה גם את הראש כולו כולל העיניים ומאפשר ראייה רק דרך בד רשת או תחרה.

⁷¹ בעיקר על פי הסלפים. אישה צריכה להסתובב עם "מחרם" - אדם שהיא מכירה ושסור לה להתחתן איתו (נשים באסלאם דר' פכרי בסול בית יציב נובמבר 2010).

⁷² הנהוג בסעודיה, בה אף נידונה אישה שהפרה את החוק למלקות (סוכנות AP פורסם ב-27.9.11 YNET).

⁷³ המופיע ביהדות בתיאור האישה כ"בית" - "אמר רבי יוסי: מימי לא קריתי לאשתי אשתי...אלא: לאשתי ביתי - שהיא עיקר של בית" (שבת ק"ח, ע"ב ורש"י ד"ה אשתי ביתי).

או כ"אוהל" - "תברך מנשים ועל אשת חַבֵּר הקיני מנשים באהל תברך - שרה שנאמר בה הנה באהל, רבקה שנאמר בה ויביאה יצחק האהלה, רחל ולא שנהאמר בהן ויצא מאהל לאה וגומר" (שופטים ה', ד' ורש"י ד"ה מנשים באהל). וכן בגמרא - "כל אדם שמתה אשתו בימיו - עולם חשך בעדו, שנאמר (איוב י"ח, ו') אור חשך באהל ונרו עליו ידעך". "אור חשך באהלו - בשביל אהלו, ואין אהלו אלא אשתו." (סנהדרין כ"ב, ע"א).

⁷⁴ כדוגמת מעשה סקילה שבצעו איסלאמים שהשתלטו על עיירה בצפון מאלי בזוג מתושבי האזור למוות, אחרי שהאשימו אותם בהולדת ילדים מחוץ לנישואין. בני הזוג הוכנסו לבורות שעומקם יותר ממטר אחד, כשראשיהם בולטים החוצה, ואז נסקלו למוות. ההוצאה להורג נמשכה כרבע שעה ויותר מ-300 מתושבי העיר צפו בדממה במעשה (אדם נוסטר, ניו יורק טיימס 02.08.2012 מובא באתר "הארץ").

⁷⁵ כך בדיווח חדשות ערוץ 2 מ-24.10.2010 - "ידו של גנב אירני בן 32 נכרתה היום בבית הסוהר בעיר יזד באירן, לאחר שהורשע בביצוע ארבעה מעשי שוד ופשעים נוספים, וכל זאת בפומבי מול אסירים נוספים בכלא".

⁷⁶ הקצאץ או הקיסאס (= עין תחת עין) הנוגעת בעיקר בעבירת הרצח והפגיעה הפיזית בגוף. עקרונה הוא עין תחת עין, נפש תחת נפש כלומר, הנקמה הפיזית של משפחת הנרצח ברצח או הנפגע בפוגע. מכוחה מתיישמת גאולת הדם כפשוטה מעל לחוק האזרחי. מכוח דין זה, ברחו באוגוסט 2013 כ-400 מגברי שבט אל-נבארי כולל ראש המועצה המקומית ד"ר מוחמד אלנבארי מהישוב חורה אל אזור דימונה, לאחר שבאחת השבתות נורה למוות באזור כסייפה האשם אבו אל-קיעאן, תושב חורה. שלושת הימים הראשונים לאחר הרצח, נחשבים לימים של רתיחת הדם; ימים שבהם למי שמזוהה כבן השבט שממנו יצא הרצח לא כדאי להיראות בסביבתו של מישהו מהשבט של הנרצח. (קלמן ליבסקינד אתר מעריב 27.9.2013).

הקודם עם בושמתמחלת בת ישמעאל, מוכיחים כאלף עדים, כי לא נוצר חיבור בין ה"תודעה הגופנית" לבין התודעה ההתנהגותית אצל עשיו. קיומו חזר אמנם לתמותו⁷⁷, אולם בלא שינוי קבע בהתנהגות התודעתית⁷⁸.

עידון הישראליות את התרבות הגופנית האסלאמית הנוקשה

מול כל אלו, קישורה של תרבות עם ישראל למקורות הקיום, דרך הלימוד והציווי התורתי, מונע את האפשרות ליצירת קיצוניות אנטי תודעתית. נשים יהודיות לעולם לא תצאנה לשכב עם לוחמים, גם לא דרך מעשה נישואין וגירושין כהלכה. ריח הזנות התודעתית חזק הרבה יותר מכוח ההכלה הגופני. אישה שנאנסה תחשב מותקפת ולא תוקפת ורצח תינוק בן יומו לא יחשב כתגובה נאותה לאיום לאומי העיסוק והבירור התורניים, יוצרים בעניין גבולות ברורים.

אולם כל זאת, אינו יכול למחוק את מעלת התרבות הישמעאלית שהבאנו לעייל. אינטואיטיביות שאינה תלויה בלחצי חוץ, תחושות עומק ויכולת נגיעה עד לעומק הקיום המוחלט.

התמונה אם כן, כלל אינה פשוטה. מצד אחד תרבות רחמית מעודנת של ישראל, אולם בפועל אינה מתקיימת מתוך לחץ התרבות המערבית עליה. מאידך תרבותו הנשית הרחמית הפראית של האסלאם המתקיימת בכל מצב, אולם במחיר גבוה של עשייה קיצונית שאינה משתלבת עם סביבתה ודרכי התנהלות המציאות התודעתית.

כאן נכנסים דברי הרמב"ם המתאר את שימוש ההשגחה האלוהית בדתות, כחלק מתהליך הובלת המשיחיות אל ייעודה, ומחברים אותנו אל מקור כוחם החיובי של ישמעאל והגר המתים בצדקותם, כחלק מהבניית התרבות העתידיית בישראל ובעולם⁷⁹.

בידיעת ההשגחה כי מקור הקיום הרחמי שבגוף ינוון בטלטלות הגלות מתוך התרחקותנו מן האדמה ויוותר כמציאות סגולית בלבד, קבעה ההשגחה את יתד קיומה של תרבות זו, באופן הופעתו הפראי – באסלאם הישמעאלי. זאת במגמה, שכשיחזרו ישראל לארצם, ירגישו שוב במשאב קיומי אדיר זה ויביאו לאיזונו הנכון.

מסקנה זו, משנה לחלוטין את כללי המשחק המדיניים, אם אנו רואים בהם כלי למימוש החזון התרבותי הישראלי.

⁷⁷ "וַיִּלֶךְ עִשָׂו אֶל יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת מַחְלַת בֵּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן אַבְרָהָם אֲחוֹת נָבִיּוֹת עַל נָשִׁיו לֹא לְאִשָּׁה (בראשית כ"ח, ט) - ... מצינו באגדת מדרש ספר שמואל (פרק י"ז) שלשה מוחלין להן עונותיהם גר שנתגייר, והעולה לגדולה, והנושא אשה, ולמד הטעם מכאן, לכך נקראת מחלת שנמחלו עונותיה" (רש"י על בראשית ל"ו, ג' ד"ה בשמת בת ישמעאל).

⁷⁸ כפי שלומדים חז"ל ממש מהמשך אותו פסוק המכנה את בשמת בת ישמעאל בשם "מחלת" - "על נשיו - הוסיף רשעה על רשותו, שלא גירש את הראשונות" (רש"י בראשית כ"ח, ט' ד"ה על נשיו).

⁷⁹ "אבל מחשבות בורא עולם אין כח באדם להשיגם כי לא דרכינו דרכיו ולא מחשבותינו מחשבותיו. וכל הדברים האלו של ישוע הנצרי ושל זה הישמעאלי שעמד אחריו אינן אלא לישר דרך למלך המשיח ולתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד. שנ' כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד. כיצד. כבר נתמלא העולם כולו מדברי המשיח ומדברי התורה ומדברי המצוות ופשוטו דברים אלו באיים רחוקים ובעמים רבים ערלי לב והם נושאים ונותנים בדברים אלו ובמצוות התורה אלו..." (רמב"ם הלכות מלכים פרק יא).

מן הקשר הישראלי הישמעאלי, אל הסכסוך הישראלי הערבי

מתוך הבנת יכולת האסלאם, להוות יתד אחיזה בתרבות החיים הרחמית שבגוף גם במצבי קיצון, ברור הוא כי מקור הסכסוך הישראלי הערבי והסכסוך האסלאם עם העולם המערבי כולו, נובעים שניהם מדחיקת תרבות זו לפינה. ההתנגשות שבין תפיסת הלאומיות והתרבות המערבית - הוירטואלית ההסכמית לבין זו המזרחית - הגופנית הרחמית, האיום שחש האסלאם החושי האילם, מול התרבות המערבית השכלית הורבאלית, מביאים להופעת התוקפנות האסלאמית, המשתמשת במשאב הקיום הגופני החזק שאצלה, על מנת לאיים דרכו על קיום המערב בפעולות טרור והתאבדות. כיוון שהמדובר במלחמה שאמת יסודה, אף שהופעתה קיצונית ביותר, לא יכול המערב למגרה.

הזיקה המקורית שבין התרבות הישראלית לזו הישמעאלית, מבארת כי דרכה המדינית של מדינת ישראל כיום, היא הופכית מזו הנצרכת לה. התדבקות ישראל אל התרבות המערבית, מרחיקה אותה מן היסוד התרבותי שלה, המעוגן כאמור בקביעה ההלכתית כי יהודי הוא הנולד לאמא יהודיה, ומקרבת אותה אל מצוק ההתאבדות התרבותי של הלאומיות הוירטואלית של מדינת כל אזרחיה. בסכנה זו של איבוד בן זוג הטבעי שהיה אמור להשלים אותו ולהגן עליו, חש האסלאם הישמעאלי. משום כך, הוא נענה לברית זו באלומות אדירה, הן כלפי מדינת ישראל והן בקנה מידה עולמי מול כל עמי המערב.

בכדי להחזיר את מדינת ישראל אל הלאומיות הממשית המיוסדת על רחמיות הגוף הנשי ורחמיות האדמה, להשקיט את הפחד הקיומי האסלאמי ולהביאו לעידונו ואף להחזיר לעמים המערביים את הצביון הלאומי הזה שכה חסר להם, מדינת ישראל נצרכת דווקא לחיזוק הקשר שלה עם עמי האסלאם ובעיקר עם אלה שסביבה במזרח התיכון. המצב כיום, בו נמצאות רבות ממדינות האסלאם בפחד נורא מפני המפלצות שהולידה אמונתם, הוא חלון הזדמנות אדיר למהלך שכזה, בתנאי כמובן, שיתבסס על הכרה במקור החיים הרחמי שבגוף, המשותף לשתי התרבויות.